

OP HOGER GROND

j.e. van den brink

2

op hoger grond

j.e. van den Brink

2

www.rhemaprint.nl

een andere Jezus

Het zal nu twintig jaar geleden zijn dat ik bezoek kreeg van een bekende evangelist, die vergezeld was door een man in een grijs pak gestoken en met een kort baardje. Deze persoon die uit Breda kwam, noemde zichzelf: Jezus.

Tijdens het gesprek zei hij: 'Zet je bril af!' Hoewel ik in de geestelijke wereld nog weinig inzicht had, wist ik intuïtief dat ik in een gevaarlijke situatie verkeerde. Toen ik op zijn bevel niet inging, deelde hij mij mee dat ik door mijn weigering de kans verspeeld had om zonder bril door het leven te gaan. Zijn voorstel was voor mij een verzoeking, want ik had in die jaren deel uitgemaakt van het Hermann Zais-comité en van deze Duitser was de uitspraak bekend geworden: 'Op deze neus geen bril'.

Het was in die tijd zelfs een vraagstuk van de eerste orde, of men in verband met de geloofsgenezing wel een bril mocht dragen. Ik zou een aantal namen kunnen noemen van personen die destijds hun bril 'in het geloof' afzetten en spoedig toch weer verplicht waren er een te dragen, ook al in verband met het autorijden. Al deze dingen heb ik mee moeten maken om tot het inzicht te komen dat het bij de goddelijke genezing gaat om het Koninkrijk Gods. Waar door ziekte en gebreken de kenmerken van dit rijk: vrede, blijdschap en gerechtigheid uit ons innerlijke leven verdwijnen, staan wij evenwel op de belofte van onze Heer.

Het zou mogelijk geweest zijn dat ik mijn bril niet meer nodig had, wanneer ik op commando van deze pseudo Jezus met zijn 'Christusbaardje'

gehoorzaamd had, maar ik weet zeker dat dan een enorme schade in mijn geestelijk leven aangericht zou zijn. De Heer waarschuwde: 'Want velen zullen komen in mijn naam'. Men kan hierbij denken aan Lou de palingboer en dergelijke personen, maar ook aan de vele dwaalleraars die allen de naam van Jezus aanroepen en die toch de christenen van de hoge weg afhouden en hen beletten het Koninkrijk Gods binnen te gaan.

Ik heb jaren lang gemeend dat dit komen in de naam van Jezus altijd geschiedde door mensen met valse leringen, die dus 'een andere Jezus' verkondigen dan over wie de bijbel spreekt. Tot ik kort geleden erbij bepaald werd dat in de geestenwereld door middel van de naam van Jezus ook een rechtstreekse benadering mogelijk is vanuit het rijk der duisternis. Mijn vrouw en mij werden hiervoor de ogen geopend, toen wij een zuster in de bediening kregen die in grote geestelijke nood verkeerde. In haar wanhoop knielde zij plotseling voor haar stoel neer en begon de naam van Jezus aan te roepen. Zij kermde: 'Jezus, ik voel mij zo ongelukkig, ik heb niets dan ellende, Jezus help mij toch'.

Terwijl wij dit gadesloegen, zei ik tot mijn vrouw: 'Zie je niet dat zij in trance geraakt? Zij is zichzelf niet meer. Dit is nooit uit God'. Ik brak haar gebed af en toen vroeg mijn vrouw, die wist dat deze zuster een biddend leven leidde, of zij altijd zo bad. Het antwoord luidde dat zij vaak zo ongelukkig was en zich dan aangespoord voelde om te bidden, maar dat het gebed haar geen vertroosting bracht, doch haar narigheid nog vergrootte. Zij begreep er niets van, want zei ze: 'Er staat toch dat wie in Mij gelooft, in de

duisternis niet zal wandelen, maar het licht des levens hebben. Hoe kan dit dan?' Zij riep de naam van Jezus aan en toch ontving ze niets dan ellende.

Mijn vrouw merkte op: 'Dan bid jij verkeerd, want er staat in de bijbel: 'Gij bidt en gij ontvangt niet, omdat gij kwalijk bidt'. Jezus heeft evenwel gezegd dat wie bidt ook ontvangt'. Wanneer deze zuster bad, kwam het klimaat van de duisternis over haar. Zij voelde zich wanhopig, omdat doodsmachten hun sfeer van angst en ellende aan haar meedeelden. Wie werkelijk de Heer ontmoet, ervaart het klimaat van de Heilige Geest in vertroosting en vreugde.

Bidden is bezig zijn in de hemelse gewesten. Velen bidden en blijven toch op aarde. Zij bidden op de wijze zoals het kind zegt: 'Here, zegen deze spijs, amen'. Zij spreken misschien een formuliergebed uit dat hen niet in de onzienlijke wereld voert en niet effectiever werkt dan dat van de rozenkrans biddende roomskatholiek.

Deze vrouw kwam echter wel in de hemelse gewesten, maar aan de verkeerde kant van de 'kloof '. Zij kwam in de duisternis terecht, terwijl zij toch de naam van Jezus aanriep. Zelfs in het oude verbond wist de psalmist wat er gebeurt, wanneer de mens werkelijk God ontmoet. Hij zong: 'Gods vriendelijk aangezicht geeft vrolijkheid en licht aan alle oprechte harten'. Was onze zuster dan niet oprecht? Wij constateerden dat een leugenmacht haar misleidde en bezig was haar te doden, dat wil zeggen van God vervreemden (Rom.7:11).

Wij adviseerden deze zuster voorlopig niet meer zelf te bidden, maar leerden haar op de juiste wijze met Jezus Christus contact te krijgen. De discipelen vroegen ook, nadat de Heer hun op het zinloze gebed van de farizeeën gewezen had: 'Leer ons bidden'. Die leidlieden meenden immers ook dat zij gemeenschap met God hadden, maar Jezus toonde aan dat zij uit hun vader, de duivel, waren.

In de bijbelse tijd waren er veel mannen die de naam Jezus droegen. Er zijn evenwel ook geësten die zich deze naam toeëigenen. Niet voor niets spraken de zonen van Sceva over 'de Jezus die Paulus predikte'. Paulus waarschuwde voor hen die 'een andere Jezus' predikten (2 Cor.11:4).

Hoe wisten wij dat deze zuster met de verkeerde Jezus verbonden was? Omdat zij geen heil ervoer, maar depressief werd. Merk op dat Jezus meestal in de bijbel geïdentificeerd wordt. Bij zijn naam wordt iets toegevoegd. Wij aanbidden bijvoorbeeld de Jezus, die dood geweest is en die eeuwig leeft. Deze beschrijving kan dus maar op één persoon betrekking hebben. Onze Jezus is: de Christus, de Zoon des Vaders.

Gedachtig aan de uitspraak: 'Zij hebben hem overwonnen door het bloed van het lam en door het woord van hun getuigenis', leerden wij deze vrouw als volgt bidden: 'Heer Jezus, hier ben ik. Ik dank U dat u mijn zondeschild hebt weggenomen op het kruis van Golgotha. Ik dank U dat ik daarom een rechtvaardige ben'. Voor deze belijdenis moest ze haar geloof in werking stellen. Iedere benadering van Jezus moet gepaard gaan met geloof in zijn werk voor ons.

Ook denkende aan de woorden: 'Wie lof offert, eert Mij, en baant de weg dat Ik hem Gods heil doe zien', lieten wij haar eindigen met alle goede eigenschappen van haar Heer op te noemen: 'Jezus, ik dank U dat U goed bent, barmhartig, wijs en vol liefde. Ik dank U dat U mijn geneesmeester bent en ook mijn vertrooster. U hebt mij gemaakt tot priester en koning. Ik ben een nieuwe schepping en mag door uw Heilige Geest naar U toegroeien en bekwaam worden tot alle goed werk. Ik mag met U in de troon zitten'.

Onze ervaring was dat de boze macht, die zich als een engel des lichts zich voorgedaan had, moest wijken en dat het ware licht doorbrak.

de kostelijke vrucht

De gedachte die wij nu willen doorgeven, vindt u in Jacobus 5:7-11. Temidden van zorgen, beproevingen en aanvechtingen roept de broeder des Heren ons op om geduld te oefenen ten einde het begeerde te verkrijgen. Jacobus tekent het beeld van een Palestijnse boer, wie het om een kwaliteitsproduct te doen is. De man heeft geplant en natgemaakt, het onkruid gewied en het ongedierte, dat de plant bedreigde, verdelgd. Hij blijft echter niet bij de akker om te zien hoe alles opkomt en zich ontwikkelt, maar wacht rustig af. Hij dankte God voor de vroege regen in het begin van de winter, die de planten deed uitspruiten en ziet nu in de lente uit naar de late regen, die het gewas tot volle rijpheid brengen zal.

De vermaning komt tot ons: 'Oefent ook gij geduld, sterkt uw harten, want de komst des Heren is nabij'. Ook wij verwachten een kwaliteitsproduct, een rijpe, volgroeide, heerlijke vrucht. Naar deze oogst leven wij toe.

Zoals de plant door de aanwezige levensgeest groeit, zo komt ook het lichaam van Christus tot de volheid door de kracht van de Heilige Geest, die in hem woont. Daarom berusten wij niet in de huidige situatie van de christenheid. Berusting betekent zonder uitzicht zijn op een goede vrucht. Wij sterken echter onze harten om de beloften Gods tot het einde onverwikt vast te houden.

Wij geloven dat de komst des Heren nabij is. Hij gaat bij ons aan het werk. Het Griekse woord voor komst is parousia, dat ook hulp of bijstand

betekent. Wanneer wij volharden, zal de Heer het doen. 'Hij de God des vredes, heilige u geheel en al, en geheel uw geest, ziel en lichaam moge bij de komst (parousia) van onzen Here Jezus Christus blijken in allen dele onberispelijk bewaard te zijn. Die u roept, is getrouw; Hij zal het ook doen' (1 Thess. 5:23,24). Jezus zal! Hij is nabij! Hij voert het in ons uit!

In verband met deze kostelijke vrucht is sprake van een vroege en een late regen. Allereerst denken wij aan het leggen van het fundament in eigen leven, aan de tijd van de eerste blijdschap. Wij stonden in de glorie van de eerste liefde. Toen kwam de tijd dat blijken moest of wij sterk genoeg waren in de strijd tegen de boze machten. Na die eerste zegen kwamen de beproevingen. Het kwam erop aan om stand te houden. De plant, die aanvankelijk snel opschoot, kreeg last van zonnebrand, van onkruid en van ongedierte. Blijken moest of wij sterk waren en geduld bezaten. In deze worsteling moesten wij tot vrijmaking komen ten einde in dienst te staan van de gerechtigheid. Wij begonnen uit te zien naar de kostelijke vrucht, naar het doel van het evangelie met de mens: 'Opdat de mens Gods volmaakt zij' en ' tot alle goed werk volmaakt toegerust'. Wij houden dit doel des geloofs onwrikbaar vast. Het gaat erom innerlijk vol te houden en dan zien wij vanzelf deze vrucht, de voorgestelde volkomenheid.

Als gemeente van Jezus Christus herkennen wij deze vroege regen aan de aanvankelijke snelle groei en toename in getal en kracht na de Pinksterdag. Johannes kon met blijdschap schrijven: 'Jongelingen, gij zijt sterk en het woord Gods blijft in u en gij hebt den boze overwonnen'. Eeuwen van droogte zijn hierop gevolgd, maar de eindtijd komt in het zicht. Wij vonden

de sleutels van het Koninkrijk Gods weer terug. Deze waren ons bijna tweeduizend jaar ontnomen en daarom kwamen wij niet tot wasdom. Maar de late regen begon te vallen en door de kracht van de Heilige Geest werden wij in de hemelse gewesten overgezet. Nu zien wij weer de hoge weg, waarop de vrijgekochten des Heren mogen wandelen om met gejubel in Sion te komen.

Natuurlijk geloven wij in een zichtbare wederkomst des Heren, maar Hij verschijnt eerst nadat Hij verheerlijkt is in zijn heiligen en met verbazing aanschouwd wordt in allen, die tot geloof gekomen zijn (2 Thess. 1:10).

De kloof tussen de christenen zal dit jaar weer dieper worden. Wij ontkomen er niet aan, hoe zeer deze scheiding ons ook pijn doet. De scheidslijn gaat niet alleen tussen de boze wereld en het volk van God, maar verdeelt verder hen die de volkomenheid najagen en die deze als een hersenschim loochenen. De Heer sprak tot ons in een profetie: 'Ziet, mijn Geest gaat schiften tussen het volkomene en het onvolkomene. Maakt u geen zorg, want Ik zal mijn woord, dat scherp en tweesnijdend is, in uw mond leggen. Mijn woord zal schiften en deze schifting begint bij het huis Gods. Ik wil dat gij het goed bewaart, dat u toevertrouwd is. Ik wil dat gij u uitstrekt naar het volmaakte, waartoe Ik uw harten heb bewogen'. Aan de belofte: 'Gij dan zult volmaakt zijn, gelijk uw hemelse Vader volmaakt is', zal voldaan worden. Door het geloof zijn ook deze dingen mogelijk, want wij 'groeien, ons aan de waarheid houdende, in liefde in elk opzicht naar Hem toe, die het hoofd is, Christus' (Ef. 4:15).

Als christenen staan wij dus voor een heerlijke, doch moeilijke taak. Wij moeten gewillig zijn om ons denken te laten omvormen. Aardse verwachtingen moeten omgezet worden in hemelse; het natuurlijke denken moet plaats maken voor het bovennatuurlijke. Wij moeten leren de vijand op zijn eigen terrein in de onzienlijke wereld aan te vallen en te overwinnen. Wij moeten leugen van waarheid gaan onderscheiden. De weg naar de volkomenheid is immers die van gerechtigheid en waarheid. Daarom is de dwaalleer even gevaarlijk als de zonde. Iedere leer die de weg naar de volle wasdom blokkeert en die ons naar de aarde terugvoert, is vals.

Wij weten dat deze visie vijandschap en verguizing opwekt, maar wij moeten doorgaan. Er is geen weg terug. Door deze vernieuwing van denken veranderen wij van dag tot dag, van heerlijkheid tot heerlijkheid. Ook blijven wij met onze gedachten gericht op de hemelse gewesten, want daar ligt de gerechtigheid, de waarheid en de overwinning over alles wat boos en zondig is.

Waar wij zovelen stil zien staan op de weg des levens, omdat zij de weg omhoog niet zien en omdat zij angstvallig vasthouden aan traditionele eindtijdbeschouwingen, schenkt het denken over de hemelse gewesten en het plan Gods eindeloze panorama's. Wij verstaan iets van de gedachten Gods met de mens. Bij velen leeft de vraag: 'Zal Jezus deze nacht komen?' De apostel zegt evenwel: 'Zie, de landman wacht op de kostelijke vrucht des lands en heeft geduld, totdat de vroege en late regen erop gevallen is'. God heeft geduld en Jezus wacht af tot de oogsttijd gekomen is. De zonen Gods zullen openbaar worden. In hen zal men de enorme ontplooiing van de

kracht en de gaven van de Heilige Geest zien. De landman wacht. Hebt u óók geduld en volharding?

gevaar na 70 jaar

De 'Gemeinschaft' te Mülheim door pastor Girkon gesticht, was in het jaar 1904 middelpunt van een machtige opwekking in het Ruhrgebied. Honderden kwamen tot bekering en voegden zich bij de gemeente van Christus. Sinds die tijd nam het geestelijke leven in Mülheim in diepte toe en werd de gemeente door de prediking toebereid voor de rijkere ervaring van de doop in de Heilige Geest en het ontvangen van de geestelijke gaven. In deze plaats werd in 1908 de eerste Duitse pinksterconferentie gehouden. In 1909 werd tijdens de tweede conferentie van 28 september tot 1 oktober Gods Geest machtig uitgestort. Meer dan tweeduizend personen hadden toegang verzocht en volle sympathie met het werk van de pinksterbeweging betuigd. Onder de sprekers bevonden zich de pinksterpioniers Pastor Paul, Voget, Edel, Boddy uit Sunderland en Barratt uit Noorwegen.

De toespraken betroffen voornamelijk de leer der heiligmaking en in verband hiermede het gebruik van de geestelijke gaven. Een ooggetuige schreef: 'Terwijl veel lof en dank opsteeg, viel de Heilige Geest zo machtig op ons, dat velen in nieuwe tongen de Heer begonnen te prijzen'. Het was tijdens deze conferentie dat honderdtien personen in Gods Geest werden gedoopt en de jonge pinkstergemeente te Mülheim telde onder leiding van Emil Homburg in 1910 reeds elfhonderd leden.

Het volgende jaar waren op de derde conferentie reeds drieduizend bezoekers. Ook toen sprak God door profetie, tongen en uitleggingen tot

stichting van de gemeente. Opnieuw werden vele honderden in de Heilige Geest gedoopt, waarvan de meesten zonder oplegging der handen in tongen begonnen te spreken, terwijl de kracht van de goddelijke genezing in rijke mate aanwezig was.

Pastor Edel, een der leiders van de 'Gemeinschaft' schreef: 'Wij zijn ervan overtuigd dat voor miljoenen van modern denkende mensen in hoge en lage klassen van ons volk op geen andere manier de terugkeer tot het bijbelgeloof geschonken kan worden dan door nieuwe wonderen, verbonden met een apostolisch krachtige, duidelijke verkondiging van het evangelie van een volkomen heil en een volle verlossing voor geest, ziel en lichaam. Tot hen die in onze tijd beweren dat er heden ten dage geen wonderen meer gebeuren, antwoord ik: Neen, door geestesgaven wordt men niet ziek, maar gezond. Wij kunnen tot eer van God een groot aantal gevallen aanwijzen, waar zieken en daaronder ongeneselijke zieken, onder onze handoplegging in de naam van Jezus gezond geworden en tot op heden gezond gebleven zijn'.

Wie de geschiedenis der pinksterbeweging kent, weet dat haar werfkracht en geestelijke sterkte het grootst was, wanneer zij als sekte gebrandmerkt werd en 'overall tegenspraak ondervond' (Hand. 28:22). Nu de pinksterbeweging vele miljoenen aanhangers telt, dreigt het gevaar dat zij niet alleen geaccepteerd wordt, maar dat zij ook wil meetellen in de rij van de vele protestantse denominaties. Maar Jezus sprak duidelijk dat allen die zijn voetsporen drukken zouden, smaadheid en verdrukking te wachten staan.

Als de pinksterbeweging als gelijkberechtigde met andere richtingen aanvaard wordt, vindt dit alleen zijn oorzaak in het feit dat zij haar principes losgelaten heeft. Er is een generatie opgestaan, die de strijd, welke op het ontvangen van de pinksterervaring volgde, niet gekend heeft. Bovendien is dit nieuwe geslacht niet genoeg in de Schrift gefundeerd om de konsekwenties van het volle evangelie te doorzien. Het denken blijft besmet met allerlei elementen uit vroegere kerken en kringen.

Er zijn voorgangers van pinkstergemeenten die het spreken in tongen facultatief stellen of die deze gave zelf niet bezitten. Zij werpen geen boze geesten uit en ijveren met hun gemeente niet naar de gaven van de Heilige Geest. In hun samenkomsten zijn geen gezichten, hoort men geen profetieën en sporadisch wordt op zieken de handen gelegd. Is het wonder dat men juist met diegenen samenwerking zoekt, die de uitingen van de Heilige Geest vijandig gezind zijn? Men erkent niet langer dat het pinksterwonder van de glossolie de eerste stap is, die toegang verschaft tot een leven in de onzienlijke wereld.

Nauwelijks heeft men op de hemelse berg Sion enkele passen beklommen, of men gaat al van de hoofdweg af en kiest de evangelische paden, die nimmer tot verlossing, genezing en vervulling geleid hebben. Men versjacht het eerstgeboorterecht van de pinksterdoop om toch maar mee te mogen doen met de evangelische gemeenschap. Men ziet echter niet in dat men daar nooit en te nimmer als volbloed pinksterman geaccepteerd wordt.

Een dezer dagen lazen wij, dat de 'Gemeinschaft' waarover wij schreven, een gesprek had met de vertegenwoordigers van de oecumenische

'Arbeitsgemeinschaft der Christlichen Kirchen in Deutschland'. Deze pinkstergroep wordt nu in die kringen aanvaard. Maar tot welke prijs? In 'Heilszeugnissen', het oude blad van de pinksterbeweging in Mülheim, stond onder meer: 'Onder het begrip Geestesdoop verstaan wij hetzelfde als de andere groepen der christenen, namelijk 'tot een levend geloof komen', 'bekering en wedergeboorte', of 'zalving van boven'. In Mülheim laten wij deze doop niet meer afhangen van het spreken in tongen. Als eigenlijk teken zien wij de naastenliefde en de doop in de liefde volgens Romeinen 5:5'.

Wat de waterdoop betreft, leert deze oude pinkstergroepering nu: 'Wij zien in de Schrift beide mogelijkheden: die van de zuigelingenbesprenging en volkszending naar Mattheüs 28:19,20 en die van de doop op geloof naar Marcus 16:16! 'Dank zij dit begrip aangaande de Geestesdoop zal het Mülheimer Gemeinschaftsverband zich niet van de oecumenische christenheid afzonderen, maar in deemoed de aan dit verband gestelde taak in het lichaam van Christus erkennen en vervullen'.

In 1917 schreef de vrouw van een Nederlandse pinkstervoorganger, zuster W.J.M. Polman- Blekkink, na 'een tienjarige ervaring in de pinksterbeweging': 'Men heeft ons getracht als duivelskinderen te brandmerken, als geestenbezweerders, als fanatici, als spiritisten, als verleiders, als krankzinnigen, als zenuwlijders, als liefdelozen. Ja, zal ik de meerdere epitheta (vererende bijnamen) herhalen, waarmede men ons, die in het pinksterwonder geloven en die zich ernaar uitstrekken, betitelden?'

Nu trachten velen deze smaad te ontlopen door met de pinksterwaarheden te marchanderen. Wij onderkennen dit gevaar na zeventig jaar. Ook in

Nederland is men onder de leuze 'wij zijn één in Christus' en terwille van de 'liefde' bezig alles te verdragen en alles te bundelen.

Een van de gevolgen is dat men zich eendrachtig keren gaat tegen hen, die op de pinksterweg voortgaan. De beschuldigingen van meer dan een halve eeuw geleden worden dan weer herhaald. Terwijl men enerzijds naar een eenheid streeft, die iedere opvatting tolereert, wil anderzijds het ware pinksteren steeds meer de geestelijke weg gaan en in handel en wandel afgestemd zijn op 'Jezus woorden en werken.

De volheid des tijds

Om duidelijk aan te tonen welke enorme verschuivingen bij de intrede van het Woord Gods in het vlees en bij de aanvang van het nieuwe verbond plaats gegrepen hadden, schreef Paulus aan de Galaten: 'Maar toen de volheid des tijds gekomen was, heeft God zijn Zoon uitgezonden, geboren uit een vrouw, geboren onder de wet, om hen, die onder de wet waren, vrij te kopen, opdat wij het recht van zonen zouden verkrijgen' (Gal. 4:4).

De apostel wees erop, dat deze grote omkeer op een bepaalde en vastgestelde tijd geschiedde, namelijk in de volheid des tijds. In schepping en herschepping zijn bij God de dingen van eeuwigheid bekend. Het gaat als bij een groot bouwwerk, dat in verschillende fasen uitgevoerd wordt, maar waarvan de architect tevoren het geheel in blauwdruk voor zich heeft. De tijdloze Vader knipt afgepaste stukjes van de eeuwigheid, die de tijdperken vormen, waarvan de duur alleen bij Hem bekend is. In dit verband sprak Jezus over 'de tijden of gelegenheden, waarover de Vader de beschikking aan Zich gehouden heeft' (Hand. 1:7). Elke etappe heeft haar begin en voltooiing of volheid.

Zo ging in een punt des tijds het Woord Gods uit om de eerste schepping tot aanzijn en tot ontwikkeling te brengen. Tegen de volheid des tijds van deze periode schiep God de mens naar zijn beeld en naar zijn gelijkenis en Hij verbond deze met zijn goddelijk wezen.

Daarna kwam de val en een nieuw tijdperk ving aan. God liet eerst het kwaad worden, opdat de schepping bij haar herstel zijn barmhartigheid, ontferming en liefde zou leren kennen. De overste dezer wereld is eeuwen lang bezig geweest de mens en de schepping aan zich dienstbaar te maken. God stond dit toe, totdat zijn Zoon kwam om de mens te bevrijden en te verlossen.

Aan het einde van het tijdperk na de zondeval bleek, dat de geest van de mens niet meer aan bod kwam: 'Hij was vlees!' (Gen. 6:3). Hij kwam van het ene kwaad in het andere, zoals er staat: 'Niet één doet zo, die voldoende geest bezit' (Mal. 2:15). Bij de volheid van dit tijdperk, toen 'de aarde vol was van geweldenaarj' kwam de grote catastrofe, waarin 'al wat leefde' in de zondvloed omkwam. Een ander tijdperk brak aan, maar met het vermenigvuldigen van de mensheid vermeerderde opnieuw de ongerechtigheid, zelfs in occultisme en afgoderij. De Heer verkoos toen Abraham, opdat 'hij gebieden zou, dat zijn zonen en zijn huis na hem den weg des Heren zouden bewaren door gerechtigheid en recht te doen' (Gen. 18:19). In zijn geslacht trachtte God zijn heilsplan duidelijk te maken en zijn naam, die verloren dreigde te gaan, te bewaren.

Israël werd in de zichtbare wereld de blauwdruk van wat God eenmaal in de onzienlijke wereld tot stand zou brengen. Door de tempeldienst, het priesterschap, de ceremoniën en de offers tot verzoening, kwamen 'een afbeelding en schaduw van het hemelse' tot stand (Hebr. 8:5). Zoals Israël zich in de natuurlijke wereld gedroeg, zo zou de kerk van het nieuwe verbond zich in de geestelijke wereld openbaren. Zoals dit volk overgezet

werd uit Egypte in Kanaän, zo zou de gemeente uit de macht der duisternis overgeplaatst worden in het Koninkrijk der hemelen. Zoals men in het oude verbond tegen de omringende vijanden streed, zo zou Gods volk de worsteling hebben tegen de verleidende en verleugende machten in de hemelse gewesten.

Bij de geboorte van Jezus was de tijd aangebroken, dat de bedéling der wet tot haar volheid kwam. Het einde van het natuurlijke, het zichtbare en het schaduwwachtige was gekomen. 'Als Hij spreekt van een nieuw verbond, heeft Hij daarmee het eerste voor verouderd verklaard. En wat verouderd en verjaart, is niet ver van verdwijning' (Hebr. 8:13).

Met de komst van Jezus begon God met de hemelse werkelijkheid. Het grote engelenleger in de landstreek van Bethlehem getuigde hiervan. Voortaan is sprake van het evangelie van Jezus Christus of dat van het Koninkrijk der hemelen. Zoals steeds een volheid des tijds en een nieuw begin slechts bij weinigen bekend was en aanvaard werd, zo ook nu. Alleen Noach en Abraham waren in hun tijd zich bewust van de afbraak van het oude en de komst van het nieuwe. Bij de geboorte van Jezus zijn het de enkelen, die hun tijd verstonden en die zich realiseerden dat God grote en nieuwe dingen ging doen.

Het begon zo pril: een kind in doeken gewikkeld, maar ook in het leven van Jezus zien wij een ontwikkelingsproces. Zoals ieder kind in zijn gelovige ouder geheiligd is, zo stond zijn hemelse Vader voor Hem op de bres. Hij was door de Vader geheiligd (Joh. 10:36). Zijn Vader bewaakte niet alleen het zo kwetsbare natuurlijke leven van zijn Zoon, zoals bij de kindermoord

te Bethlehem, maar bewaarde Hem in deze duistere wereld ook onbesmet naar de innerlijke mens. Jezus werd door de Vader volmaakt geheiligd.

Toen kwam de doop in de Heilige Geest, waarna Hij een voorbeeld werd van de mens, die in volmaaktheid door de Heilige Geest geleid wordt.

Vanaf het ogenblik dat zijn menselijke verstand in Hem functioneerde, wist Jezus dat God zijn Vader was en dat Hij Deze gehoorzamen moest. Als twaalfjarig kind sprak Hij: 'Wist gij niet, dat Ik bezig moest zijn in de dingen mijns Vaders?' Door zijn grote Schriftkennis en inzicht kon Hij Zich als Messias identificeren.

Jezus was de eerste die de wet en de profeten geestelijk interpreteerde. Men las immers wat er stond, maar Jezus maakte de profetieën los uit de natuurlijke wereld en transponeerde ze in de onzienlijke wereld. Daarom stonden de schrift- en wetgeleerden in zijn jeugd al versteld van zijn bijbelse exegese en later verwonderde de schare zich over zijn leer. Met woord en daad verkondigde Hij het evangelie en opende het verstand van zijn discipelen, opdat zij de wet en de profeten op geestelijke wijze zouden leren begrijpen. Door zijn wonderen en tekenen toonde Hij aan, dat het Koninkrijk Gods op het herstel van de mens naar lichaam, ziel en geest gericht is. Dit betekende voor de geredde en herstelde zondaar of zieke 'vrede op aarde'.

Dan breekt voor Jezus de volheid van dit tijdelijke leven aan. Hij sprak: 'Ik heb U verheerlijkt op de aarde door het werk te voleindigen, dat Gij Mij te doen gegeven hebt' (Joh. 17:4). Hij had de hemelse realiteit in deze wereld

geopenbaard. Nog één werk restte Hem: Hij moest de weg openen, opdat velen tot deze heerlijkheid zouden kunnen komen. Hij nam aan het kruis in de onzienlijke wereld de zondeschuld weg, die de scheiding was tussen God en de mens. Na zijn heengaan schonk Hij de Heilige Geest aan allen, die erom baden. Door deze doop in de Geest zouden ook zijn volgelingen het 'recht van zonen' kunnen uitoefenen.

Zo gaan wij ook een volheid des tijds tegemoet. Er ontwikkelde zich een valse kerk, die haar kracht en heerlijkheid in de natuurlijke dingen zoekt. Wij zien hoe in onze tijd dit onkruid in de bossen der eenheidskerk gebundeld wordt. Anderzijds staan wij bij de openbaring van de zonen Gods, die door de Heilige Geest voor Jezus op aarde het werk voltooien, opdat de 'vrouw des Lams' 'stralend, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks' zijn zal.

Telkens wanneer een volheid des tijds aanbreekt en er een periode afgesloten wordt, heeft er een scheiding plaats: een deel gaat onder en een rest, hetzij groot of klein, wordt behouden om haar taak in de volgende bedéling aan te vangen. Dit zagen wij bij Noach, maar ook bij Abraham, die apart gezet werd, terwijl God de anderen overgaf aan hun afgoderijen en hartstochten, zodat ze als heidenen van het heil verstoken waren (Rom. 1:18-32). Wij zien dit ook bij de geboorte van Jezus. Met Hem begon een nieuw verbond met allen, die de Vader Hem uit de wereld schonk, terwijl het natuurlijke en hardnekkige volk Israël met stad en tempel prijs gegeven werd.

Aan het einde van het tijdperk van het christendom wordt nogmaals een scheiding voltrokken, wanneer de zonen Gods weggenomen worden om in een nieuwe tijdsbedéling ingezet te worden. In de volheid des tijds, 'in een ondeelbaar ogenblik, bij de laatste bazuin' wordt de gemeente getransformeerd voor een nieuwe taak (1 Cor. 15: 52). De achtergebleven verbasterde kerk, het grote Babylon, gaat dan onder in een zondvloed van vuur, dat zijn de vernietigende boze machten.

In het volgende tijdperk van 'duizend jaren' wordt de ganse schepping door de zonen Gods hersteld (Rom. 8:19).

In het vuur der beproeving aan het einde van dit vreedrijk komt weer een scheiding. Wat onstandvastig en ondeugdelijk blijkt, wordt geoordeeld. Met de tweede opstanding, waarin de definitieve scheiding tussen de doden tot stand gebracht wordt, wordt deze volheid des tijds afgesloten.

Dan volgt de laatste 'eeuw' van herstel. De rechtvaardigen uit het oude verbond, in wie nimmer de Heilige Geest gewoond had, worden dan door de gemeente van Jezus Christus naar de innerlijke mens tot de volkomenheid gebracht. 'De bladeren van het geboomte des levens (de gemeente) zijn tot genezing der volkeren', zoals geschreven staat: 'Zodat zij niet zonder ons tot de volmaaktheid konden komen' (Openb. 22:2 en Hebr. 11: 40).

Daarna is de stad Gods voltooid en beantwoordt zij aan de blauwdruk van de grote 'ontwerper en bouwmeester' (Hebr. 11:10). Dan is 'God alles in allen' (1 Cor. 15:28), want zijn Geest vervult het nieuwe Jeruzalem en er is

niets in de hemel en op de aarde, dat niet aan zijn wet en zijn wil gehoorzaamt en niet aan het doel beantwoordt.

de bezetter verdreven

In een gesprek dat ik eens met een zuster uit de evangelische richting over het zondeprobleem had, merkte deze op: 'Ik spreek nooit over boze geesten, maar houd mij gewoonweg voor de zonde dood' (Rom. 6:11 St. Vert.). Door dit antwoord gaf deze vrouw blijk geen inzicht te hebben in de onzienlijke wereld. Zij meende dat na haar bekering de zondemachten niet meer in haar waren. Zij dacht de overwinning te behalen door een negatie van de boze. Omdat de Heer ons in deze vorm van onderricht voorging, vertelde ik haar een gelijkenis:

Een vrouw stelde haar huis open voor allerlei vreemdsoortige individuen, die daar in- en uitgingen naar believen. Sommigen werden 'kind in huis' en hadden de beschikking over een eigen kamer. Ze gebruikten haar meubilair, haar keukengerei en alles wat verder in haar huis was. Ieder van hen sprak langzamerhand dan ook over 'mijn huis'.

Op zekere dag veranderde deze vrouw van gedachten, omdat zij haar woning alleen wilde beschikbaar stellen voor een zeer voorname gast. Het open raampje van de voordeur, waardoor de 'kostgangers' gewend waren zich toegang te verschaffen, werd gesloten, en voor ieder van hen die aanbelden, was de gastvrouw voortaan niet meer thuis. Zij hield zich voor hen dood!

Jammer genoeg had zij, toen zij het raampje afsloot, niet met hen gerekend die nog binnen waren en die rustig haar kamers bleven bewonen en haar huisraad bleven gebruiken. Voor hen kon zij zich niet 'dood' houden, want zij kwam hen telkens tegen en wat zij gebruiken wilde, was dikwijls in handen van de bezetters van haar huis. Vriendelijke verzoeken om haar woning te verlaten, hielpen niet en haar kracht schoot tekort om ze te verwijderen.

De toestand werd onhoudbaar en zij begon zelfs de ongewenste bewoners te haten, want ze kon niet verhinderen dat deze louche figuren haar huis en daardoor haar naam te schande maakten. Wat zij niet wilde, gebeurde in haar huis toch, en zij voelde zich in deze situatie zeer ellendig.

Hoe graag zij ook haar hoge gast met ere ontvangen en verzorgen wilde, het lukte haar niet. Er moest iemand te hulp geroepen worden om deze brutale bezetters met geweld te verwijderen, zodat een grondige schoonmaak het huis weer geschikt maakte, bruikbaar voor de eigenaresse en comfortabel voor de hoge gast.

Vele bekeerde mensen, die hart en leven aan de Heer toewijden, worden geestelijk gehandicapt door bezettende machten. Paulus wilde ook eenmaal de Heer van harte dienen, maar hij moest bekennen: 'Want ik doe niet wat ik wens, maar waar ik een afkeer van heb, doe ik... doch dan bewerk ik het niet meer, maar de zonde die in mij woont'.

Het is niet zo dat wanneer iemand de schuldvergeving door Jezus Christus in het geloof aanvaard heeft, hij ook automatisch verlost is van de machten

die in hem hebben woning gemaakt en zijn huisraad: zijn verstand, zijn handen, zijn voeten, zijn tong en zijn ogen, hebben gebruikt. Hij moet eerst als de apostel van deze sterke in hem wonende geesten, verlost worden (Rom. 7:24). Jezus sprak: 'Of hoe kan iemand het huis van de sterke binnengaan en zijn huisraad roven, als hij niet eerst die sterke heeft gebonden. Dan zal hij zijn huis plunderen, of liever vertaald: zijn huis afpakken' (Matth. 12:29).

Toen ik pas getrouwd was, kregen mijn vrouw en ik nog wel eens bezoek van een onderwijzeres die soms haar vader meebracht. Zelf was ik nog gereformeerd en de bezoeker was ouderling van een 'zware' kerkformatie. Het gesprek liep dan over allerlei bijbelse onderwerpen. Voor mij was de man een 'doorgeleide christen'.

Op een avond ging ik hem voor de eerste maal eens in zijn mooie woning niet ver van ons, onverwacht opzoeken. Juist wilde ik op de bel drukken, toen ik binnen een geweldige herrie hoorde. Ik werd geconfronteerd met een huiselijke ruzie en hoorde zelfs enige krachtige vloeken uiten. Wat ik nimmer doe, deed ik toen. Ik keek door het ruitje en hoewel ik aanvankelijk twijfelde of ik onze vriend hoorde, zag ik hem staan, geheel buiten zichzelf van opwinding. Zo had ik hem nooit gezien. Was hij het of was hij het niet? Ik had een ogenblik een manifestatie aangehoord van een inwonende driftmacht. Ik wachtte even, verzamelde toen moed en belde aan. Ogenblikkelijk verstomde het rumoer en even later deed de man zelf mij open. Hij deelde mij mee dat hij mij op dat ogenblik niet ontvangen kon. Ik kon er toen geen inzicht in krijgen en begreep niet, dat een mens die zo als

een gelovige spreken kon, tegelijkertijd zulke aanvallen van drift had. Ik verbrak dan ook spoedig alle contact met deze veel oudere man. Later werd het mij duidelijk dat ik toch niet met een huichelaar te doen had gehad. Als ik mij nu de gesprekken herinner met deze ouderling die nu al meer dan dertig jaar geleden overleden is, weet ik dat hij dikwijls over zijn geestelijke strijd sprak en zijn nood klaagde. Dan moet ik nu erkennen dat hij een oprecht mens was, maar dat hij in zijn leven een bezetter had die niet deugde. Af en toe had men niet met de man zelf te doen, maar met de boze driftmacht die zijn huisraad gebruikte en die zich voor deze man uitgaf. Niemand had deze broeder ooit bekend gemaakt met de weg der verlossing. Hij ging gebukt onder 's vijands dwingelandij!

Het Koninkrijk Gods met zijn gerechtigheid, vrede en blijdschap kan pas goed funktionieren, wanneer het huis van de mens van deze overheersers gezuiverd is. Eerst dan kan het huis met bezemen worden gekeerd en versierd.

Jezus waarschuwde evenwel dat de boze geest zal trachten opnieuw binnen te komen. Deze zegt: 'Ik zal terugkeren naar mijn huis (hij spreekt nog steeds van 'mijn' huis), waar ik uitgegaan ben' (Luc. 11: 24). Dan wordt van kracht: 'Houd u voor de zonde dood'. Neem er geen enkel contact mee op. Wedersta de boze, vast in het geloof, ook al gaat hij rond als een brullende leeuw, of al brengt hij zeven andere geesten mee die nog harder briesen en nog bozer zijn.

Wat moet dan de innerlijke mens vast geloven? Dat die in hem is, sterker en machtiger is dan die tegen hem is. Wanneer deze Sterke zijn huis bewaart, is

het vrede. "Want Hij die uit God geboren werd, bewaart hem en de boze heeft geen vat op hem'.

Jezus sprak in dit verband in Mattheüs 12:28 en 30: 'Indien Ik door de Geest Gods de boze geesten uitdrijf, dan is het Koninkrijk Gods over u gekomen'. Hij vervolgde: 'Wie met Mij niet is, die is tegen Mij en wie met Mij niet bijeenbrengt, die verstroot'. Wij zullen dus ook in dit opzicht de voetstappen van de Meester moeten drukken. Wij zullen moeten doen wat Hij deed. Als wij niet bezig zijn de overweldigde schapen op deze wijze uit de klauwen van de leeuw te halen, zijn wij de oorzaak dat zij alle kanten opgejaagd worden en in de verstrooiing en in de verwarring terecht komen. Ook in deze opdracht zullen wij mede-arbeiders Gods moeten zijn.

lezen wat er staat

In het gesprek dat Jezus met Nicodémus had, wees de Heer op de noodzakelijkheid van de wedergeboorte om het Koninkrijk Gods te zien. Deze leraar in Israël reageerde op deze diepzinnige woorden met de vraag, of iemand dan voor de tweede maal in de moederschoot kon ingaan en geboren worden. Jezus moest hem toen uitleggen dat voor het ingaan in het Koninkrijk Gods een geestelijke geboorte nodig is.

Wanneer Nicodémus antwoordt: 'Hoe kan dit geschieden?' zegt Jezus: 'Gij zijt de leraar van Israël en deze dingen (uit de geestelijke wereld) verstaat jij niet'.

Bij sommige christenen is de letterlijke opvatting van bijbelse uitspraken nog in zwang. Bij het lezen van de profetische geschriften gaan zij van het axioma uit: 'Lees wat er staat en gij zult ontvangen wat er staat'. De door de Heilige Geest geïnspireerde woorden worden dan op natuurlijke en materialistische wijze uitgelegd. Men heeft geen begrip van de 'hoge weg', die de wedergeboren mens nu reeds de mogelijkheid schenkt om een wandel in de hemel te hebben.

In Jesaja 35:8,9 worden wij bij deze hoge of verheven weg bepaald. Hier staat: 'Daar zal een gebaande (hoge) weg zijn, die de heilige weg genaamd wordt; geen onreine zal die betreden; maar hij zal alleen voor hen zijn; reizigers noch dwazen zullen erop dolen. Daar zal geen leeuw zijn en geen verscheurend dier zal daarop komen; zij worden daar niet gevonden. Maar

de verlost en wandelen daarop'. Ook voor deze tekst geldt, wat in 1 Petrus 1 : 10 staat, dat de profeten van de voor ons bestemde genade geprofeteerd hebben.

Hier is sprake van de weg, die Jezus Christus zijn gemeente openbaarde. Hijzelf is deze weg omdat Hij de deur opende die toegang gaf en omdat Hij in zijn leven toonde, hoe zondaren vergeving ontvangen, gebonden en bevrijd worden en zieken genezen.

De leeuw en het verscheurend gedierte zijn de machten, die door de naam van Jezus uitgedreven, weerstaan en overwonnen worden. Op deze hoge weg door de hemelse gewesten mogen wij, zonder vreze uit de hand der vijanden verlost, Hem dienen in heiligheid en gerechtigheid voor zijn aangezicht, al onze dagen (Luc. 1:74,75).

Hoe verstaan de Nicodémus-christenen nu deze profetie? Welke uitleg geven zij eraan? In het veelgelezen standaardwerk van de maranathabeweging 'Jezus komt' (met een voorwoord van R.A. Torrey) lazen wij de volgende interpretatie: 'Spoorwegen kwamen in Israël tot stand en locomotieven snellen tussen Jeruzalem en andere steden heen en weer als de vurige wagenen van Nahum 2:4, over de weg die er, zoals de profeet zegt, zal zijn in de dag der herstelling. De Arabische inwoners van het land noemen de spoorlijn tussen Jaffa en Jeruzalem 'Trek el Kods', in overeenstemming met het Hebreeuwse 'Derech Hakodesch' (de heilige weg) Jesaja 35:8. De 'verheven baan' die in dit vers voorkomt, is een vertaling van het in den grondtekst voorkomende Hebreeuwse woord 'Maslol', hetwelk 'opwerpen' betekent, en volkomen het karakter van een spoorbaan aanduidt.

Zeer waarschijnlijk dient deze 'verheven baan' tot voorbereiding van den wederkeer die in vers 10 voorzegd is'.

Welk een niveau-verschil in uitleg! De eerste hemels en van de onzienlijke wereld en de tweede natuurlijk en aards. De 'heilige weg' van de 'heilige Israëls' zou een spoordijk zijn! Is daar geen leeuw en zwerft daar geen verscheurend gedierte uit angst onder de wielen van de locomotief verpletterd te worden? Hoe stelt men het zich voor, dat de verlost en er wél op wandelen'? Is zulk een uitleg niet een profanatie van het heilige Woord van God, een devaluatie van Schriftuitleg?

Verder leert de maranathabeweging: 'Vele beloften die God aan Abrahams zaad gaf, zijn gewoon door de kerk geannexeerd alsof God tot de kerk in plaats van tot Israël sprak. Vele zegeningen die dit volk op deze aarde van God nog zou ontvangen, zijn eenvoudig toegepast op de gemeente van het Nieuwe Testament, en men heeft Israël eenvoudig met de vloeken laten zitten'.

De bijbel spreekt in Galaten 3:14 dat de zegen van Abraham tot de heidenen gekomen is in Jezus Christus en in vers 29 wordt opgemerkt: 'Indien gij nu van Christus zijt, dan zijt gij zaad van Abraham en naar de beloften erfgenamen'.

De 'diepere zin' waarvan Paulus in Galaten 4:24 spreekt, is echter dwaasheid voor een ongeestelijk mens, dat wil zeggen voor hem die onmachtig is de schaduwen en beelden naar de hemelse werkelijkheid te transponeren.

Wat het toepassen van de vloeken voor Israël betreft, steke men de hand liever in eigen boezem. Zo beweerde 'Het Zoeklicht': 'De Jodenvervolgingen door Hitler en de zijnen ondernomen, zullen slechts gering geacht worden vergeleken bij hetgeen Israël dan te wachten staat; en hoe erg is het in de jaren '40-'45 niet geweest!' Juist in de maranathakringen wordt geleerd, dat de gemeente weggenomen wordt vóór de grote verdrukking en dat de Joden op grond van een natuurlijke verklaring van Zacharia 13:8 en 9, die de schrijver hier aanhaalt, voor tweederde zullen worden uitgeroeid en dat het overblijvende deel nog in het vuur der beproeving gebracht zal worden. De vernietiging van acht miljoen Joden is in dit maranathasysteem niet begrepen, maar zij is slechts een bagatel van de vloek, die nog komen gaat. Het is maar gelukkig dat het lot van dit volk niet afhankelijk is van de exegese van deze 'vrienden' van Israël.

William E. Blackstone, de auteur van het bovengenoemde boek 'Jezus komt', stierf in 1935. Juist voor zijn dood zond deze schrijver kisten met Hebreeuwse bijbels, die in koperen dozen verpakt waren, naar Palestina. Dit kostte hem twintig miljoen gulden. Deze dozen werden verzegeld in uitgehouwen gewelven in het gebergte van het Petra-gebied, tot de dag waarop de Joden van Jeruzalem naar het Petra-gebergte zullen vluchten. Temidden van de grote verdrukking moeten deze bijbels met aangestreepte passages dan aantonen, hoe juist de visie van Blackstone c.s. is geweest!

Het volle evangelie is onverenigbaar met zulke natuurlijke en ongeestelijke schriftuitleggingen, die een religie van deze aarde voorstaan. Wij zouden

hiervan niet geschreven hebben, als niet vele christenen deze chaotische gedachtenwereld waren toegedaan en nog blijven vasthouden.

Op de pinksterdag sprak Petrus tot de tempelgangers van het oude verbond, dat zij zich bekeren moesten en zich laten behouden uit het verkeerde geslacht dat geen wandel en strijd in de hemelse gewesten kende, en niet overgezet was in het Koninkrijk van de Zoon van Gods liefde.

Het volle evangelie voert het Israël Gods evenwel in een wereld, waarvan staat: 'Uw zonen en uw dochters zullen profeteren en uw jongelingen zullen gezichten zien en uw ouden zullen dromen dromen'. Wie dit verstaat, zal ontvangen wat er staat!

pinksteren nu

Het pinksterevangelie in Handelingen 2 richt zich in het bijzonder op de eindtijd. Petrus ving zijn toespraak aan met de woorden: 'En het zal zijn in de laatste dagen'. Wij bemerken nu reeds de duisternis, die met deze dag des Heren gepaard gaat en daarom is de vervulling van de Joëlsprophetie voor ons onontbeerlijk.

Er zijn christenen, die ons de gevaren en de verschrikkingen van de eindtijd in felle kleuren schilderen. Zij ontrollen een panorama van het naderende verderf, als kernbommen de steden verwoesten en het gelaat der aarde als dat van een pokdalige geschonden wordt. Hun sensationele artikelen ontroven de slaap van de beangstigde lezer, die genoeg fantasie heeft om zich het lijden van de miljoenen slachtoffers, die door de radioactieve besmetting verminkt worden, voor te stellen.

Onze Heer zei: 'Weest niet bevreesd voor hen, die wél het lichaam kunnen doden, maar de ziel niet kunnen doden'. Een atoombom kan ons lijfelijk treffen, maar als wij sterven, nemen wij bij de Heer onze intrek.

De beproevingen van de komende jaren liggen echter niet in de eerste plaats in de zichtbare dingen. Deze zijn slechts een gevolg van wat er in de hemelse gewesten plaatsgrijpt. Nu reeds zift de satan de gelovigen als de tarwe en 'als het oordeel bij het huis Gods begint, wat zal het einde zijn van hen, die ongehoorzaam blijven aan het evangelie Gods?' Het vuur en de

rookwalm waarvan Joël profeteerde, wijzen op de zielverstikkende, ontbindende werking der boze geesten, die zich met het bloed, dat is het natuurlijke leven der mensen, verenigen zullen.

Wij vragen ons af of er een onheilsprediking noodzakelijk is om de eindtijd weltoegerust tegen te gaan. Moeten wij in onze enerverende maatschappij de leden van onze gemeenten oproepen tot nachtbidstonden, of hen om vijf uur in de ochtend op doen staan ten einde God om genade te smeken? Waarom deze ingreep en verstoring van het normale gezins- en maatschappelijke leven? Zijn er dan geen twaalf of zelfs bij ons zestien uren in de dag? Men is bezig het pinkstervolk te verroomsen. Men wil heiligen kweken, die door boete en vasten heil moeten bewerken voor de onbekeerde mensheid. Men verheerlijkt de monnikspij en het nonnenhabijt der protestantse orden en vol devotie keert men zich tot de plechtige vormen en uitwendige ceremoniën.

Heeft onze Heer evenwel niet door één offerande de schuld van de gehele wereld op Zich genomen? De genade is door Hem geworden en daarom mogen wij feestvieren, want de Heilige Geest is het onderpand van de rijkdom der genade, die het kind van God ontvangt.

Moeten wij terug naar de oudtestamentische gedachte, dat een mens bemiddelen kan, of wacht de schepping op het openbaar worden van de zonen Gods, die spreken en handelen zoals Jezus eenmaal deed?

Onze Heer zei in zijn rede over de laatste dingen, dat het evangelie van het Koninkrijk over de gehele wereld gepredikt zou worden en dan het einde

zou komen. Petrus maakte hiermede een begin door op de Pinksterdag te zeggen: 'Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op den naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen'. Dit is het begin van de boodschap voor nu en voor het einde: zich bekeren, zich laten onderdompelen en gedoopt worden in Gods Geest. Er is geen andere weg om het heil te verwerven.

Zullen wij in het blijde, volle evangelie boetepsalmen of lofliederen zingen? Er staat: 'Wie lof offert eert Mij, en baant den weg, dat Ik hem Gods heil doe zien'. Ook spreekt de Geest dat in het laatste der dagen sommigen zullen afvallen van het geloof, 'doordat zij dwaalgeesten en leringen van boze geesten volgen'. Vele christenen willen hier niet van horen. Zij spreken over liefdeloosheid, wanneer men de misleidende geesten ontmaskert. De dwaling voert echter de christen van de hoge weg af en leidt hem nooit naar het doel, de volkomenheid.

Wanneer een zuigeling een geest heeft, moet deze zich in hem kunnen ontplooiën zodat alle latente gaven tot ontwikkeling komen. Vele pinksterchristenen blijven geestelijk infantiel, omdat de Heilige Geest, die zij ontvingen, Zich in hen niet kan ontwikkelen. Zij hebben bevrijding en herstel nodig om de gaven van de Heilige Geest tot openbaring te brengen. Vanwege hun gebondenheid en geestelijke beschadiging is er weinig overwinning op de zonde en functioneren de gaven slechts sporadisch in de gemeenten. Men blijft zonder kennis van de onzienlijke wereld, zonder geestelijke wijsheid, zonder ware en krachtige profetie, zonder

onderscheiding der geesten en de gaven der genezingen manifesteren hun heilzame werking niet.

Wij schrijven deze dingen vanuit de hunkering naar de volkomenheid en onberispelijkheid. Het pinkstervolk komt veelal niet verder dan de prediking van Hermann Zaiss of T.L. Osborn, zoals er in de evangelische richting gelovigen niet verder komen dan de prediking van Billy Graham, overigens grote mannen Gods, maar op wier fundamentele boodschap verdere opbouw nodig is.

Wel is de pinksterdag specifiek een zendingsfeest, want zodra zij de kracht van omhoog ontvingen, was het de discipelen geoorloofd het evangelie te gaan prediken. Zij begonnen echter te Jeruzalem en voegden daar hun bekeerlingen te zamen in gemeenteverband, waar deze onderricht, geleid en opgevoed werden. Vanuit de gemeente werd het evangelie verder gebracht.

Men zegt wel eens: 'Men is zendeling of zelf zendingsveld'. Deze uitspraak houdt geen rekening met het feit, dat tussen het aannemen van Jezus en het afgezonderd worden tot prediker of zendeling een periode van groei en ontwikkeling in het huisgezin Gods ligt. Het gevaar dreigt dan, dat men zich tevreden stelt met de bekeringsboodschap.

Het komt voor dat men gewezen predikanten of priesters zonder voorbereiding leiding laat geven, terwijl dezen nog niet bevrijd zijn van de machten, die hen overheersten, of genezen zijn van hun geestelijke vergroeiingen. De pinksterbeweging heeft beproefde mannen nodig en geen geestelijke pubers, waarvan de Schrift zegt: 'En knapen zal Ik hun tot

vorsten geven en de moedwil zal over hen heersen'. Wij mogen niet toestaan dat onder hun invloed de pinksterbeweging uitverkoop houdt van haar heerlijkheden en loslaat, wat ons tot pinkstergemeente maakt.

Wij willen niet omlaag gaan, maar opwaarts stijgen om meer van de geestelijke erfenis, die in de hemelen voor ons bewaard wordt, in ontvangst nemen. Met elkander willen wij de komende tijd vol verwachting tegemoet treden, want er is geen andere weg om in de laatste dagen staande te blijven dan die van pinksteren met ontplooiing der geestelijke gaven, die de gelovigen toebereiden tot dienstbetoon.

volle evangelie en wereldgebeuren

Wanneer over een chaotische wereldsituatie gesproken wordt, zullen wij eerst ons moeten afvragen, hoe deze toestand ontstaan is. Het is duidelijk dat de verwarring niet door natuurlijke problemen veroorzaakt wordt, want de kennis en de mogelijkheden in onze tijd zijn groter dan ooit tevoren. Er zijn meer communicatiemiddelen, meer technische mogelijkheden en er is beter onderwijs. Toch moeten wij constateren, dat deze factoren er niet toe bijdragen de wereldsituatie te ordenen. Zij verzekeren ons geen rust en vrede, zodat door onderlinge samenwerking, liefde en hulpvaardigheid het leefklimaat der volken aan de normale eisen zou gaan voldoen.

Het is van meetaf Gods bedoeling geweest, dat er vele volken zouden zijn, ieder met een eigen regering of overheid. Van deze zegt de apostel: 'Zij staat immers in dienst van God, u ten goede'. Iedere regering is dus geroepen het goede voor haar onderdanen naar geest, ziel en lichaam te zoeken. Van haar zijde mag de overheid dan ook gehoorzaamheid eisen, opdat het volk te leiden en te besturen zal zijn.

Wanneer dan tussen de regeringen onderling een goed contact is en zij alle met hetzelfde streven bezielde zijn, kan er een vruchtbaar overleg zijn en zo gemakkelijk een oplossing gevonden worden voor ieders problemen.

In dit verband spreekt de bijbel over de ordenende wereldgeesten. Hieronder verstaan wij de menselijke geesten, zoals deze op de aarde leven en die

verbonden zijn met een ziel en lichaam. Dit in tegenstelling met wat we zouden kunnen noemen de 'hemelgeesten', namelijk die uit de onzienlijke wereld, die niet gebonden zijn aan een ziel en een lichaam. We onderscheiden bij deze laatste categorie de heilige engelen, wier speciale taak en opdracht het is om de gehoorzame kinderen Gods te beschermen en te ondersteunen, zoals er staat: 'Zijn zij niet allen dienende geesten, die uitgezonden worden ten dienste van hen, die het heil zullen beërven?' (Hebr. 1: 14). Er zijn ook boze engelen, wier doel het is God tegen te staan en de wetteloosheid te bewerken; dus ontbindend te functioneren. De bijbel spreekt bij al deze geesten van: overheden, machten en heerschappijen. Iedere engel moet zich onderwerpen aan de overheden, die boven hem staan, maar ook iedere menselijke geest, 'want er is geen overheid dan door God en die er zijn, zijn door God ingesteld' (Rom. 13:1).

Nu is het zo, dat de boze geesten hun ontbindende invloed laten gelden op de ordenende wereldgeesten, zodat deze regeerders niet meer in staat zijn het goede voor hun onderdanen te zoeken, zoals God dit wil, maar andere oogmerken laten prevaleren. Dit is alle eeuwen zo geweest, maar de machthebbers zijn altijd wel in staat geweest hun onderdanen gehoorzaamheid af te dwingen, wanneer dit niet vrijwillig ging.

In onze tijd zien wij hoe langer hoe meer, dat ideologieën de plaats van vorsten gaan innemen. Hier hebben wij dus te maken met beheersing der volken door geestelijke machten, die vanuit de gedachtenwereld de mens onderwerpen en leiden. Ook de regeerders zijn zelf aan deze wereldbeschouwingen onderworpen.

Wij zien hoe de vooraanstaande volken door verschillende leerstelsels geleid worden en uiteenlopende idealen bezitten. In onze tijd gaat het niet meer om het goede voor het volk, maar om de heerschappij en de overwinning van de ideologie in het staatkundige leven. Bovendien zegt Gods Woord dat inzonderheid in de laatste tijden er een verandering in de geestelijke structuur van de mens zal plaats vinden, natuurlijk ook onder beïnvloeding van de wetteloze machten der duisternis. Het is duidelijk, dat een volk, dat zo wetteloos is, niet meer te besturen valt. De regeringen raken hun greep op de massa kwijt. Zij worden niet meer als voorheen geëerd en ontzien, maar bespot en gekritiseerd.

De leidende wereldgeesten wankelen in onze tijd. Het is voor hen onmogelijk het volk wetmatig te leiden, omdat het gezag ontbreekt. Dit alles culmineert in wat Paulus schrijft in 2 Thessalonicenzen 2:7 'Want het geheimenis der wetteloosheid is reeds in werking; wacht slechts tot hij, die op het ogenblik nog weerhoudt (de ordenende autoriteit der wereldgeesten) verwijderd is. Dan zal de wetteloze zich openbaren'.

Wanneer de volken zich aan God noch gebod, aan zijn wetten en instellingen niet meer houden, is het duidelijk dat de complete chaos ontstaat, goed en kwaad stuivertje wisselen en ieder doet wat goed is in zijn ogen. Zo wordt vervuld: 'En knapen zal Ik hun tot vorsten geven en de moedwil zal over hen heersen'. (Jes. 3:4,5). Dit alles is een niet te stuiten proces, wat wij voor onze ogen zien afspeelen en dat naar de anarchie voert.

De vraag werd gesteld, of onze geloofsgemeenschap ook een weg tot ontkoming heeft. Zoals wij zien dat een wereld door de verwording en

aantasting van de menselijke geest ten onder gaat, zo is er ook een oplossing door het herstel en de verheffing van de geest van de mens. Wel schiet de menselijke geest tekort in kracht. De apostel spreekt van 'die zwakke en armelijke wereldgeesten' (Gal.4:9), die zich tevergeefs inspannen om het goede te doen. Daarom heeft God juist in onze tijd als een koninklijke oplossing beloofd: 'En het zal zijn in de laatste dagen, dat Ik zal uitstorten van mijn Geest op alle vlees' (Hand. 2:17). Deze Geest zal in samenwerking met de menselijke geest de mogelijkheid verschaffen om zich te verheffen boven de ontbindende machten der duisternis. Hiermede wordt dan Geest gesteld tegenover geest en Kracht tegenover kracht.

Wij zoeken de oplossing niet in het menselijke kunnen vanuit het natuurlijke leven, maar wij weten ons burgers van een rijk in de hemelen, de geestelijke en onzichtbare wereld. Van daaruit wordt ons denken en handelen bepaald naar de wetten Gods, zoals er staat: 'Want allen, die door de Geest Gods geleid worden, zijn zonen Gods' (Rom. 8:14). Hierin ligt niet alleen de oplossing voor het persoonlijke leven, maar ook die voor de gemeenschap, de gemeente; van daaruit beïnvloeden Gods Geest en het leven van de gelovige de totale samenleving.

Wanneer er vernieuwing en herstel moet komen, zal dit alleen gaan langs de weg van het herboren geestelijke leven, dat zich met vreugde aan de leiding van de goddelijke Geest onderwerpt. Zoals de chaos ontstaat en zich langs de geestelijke weg manifesteert, zo is ook alleen een herstel en vernieuwing mogelijk vanuit de Geest Gods. Langs organisatorische weg is deze niet te verwezenlijken.

Wij spreken van het volle evangelie, omdat deze de oplossing verwacht in twee dimensies. Wij verwachten immers naar zijn belofte een vernieuwde hemel en een vernieuwde aarde, waarin gerechtigheid woont. Deze vernieuwing begint vanuit de onzienlijke of geestelijke wereld (een nieuwe hemel) en wordt voltooid in de zichtbare wereld (een nieuwe aarde).

de drie hemelen

Wanneer sprake is van een eerste hemel, dan is dit voor ons het Koninkrijk der hemelen of de hemelse gewesten, waarin we ons nu bevinden, waarin wij wandelen, strijden en overwinnen. Deze worsteling duurt voort tot na het duizendjarige rijk en tot na de ondergang van satan, waarop de laatste en algemene opstandeling volgt. Dan lezen wij: 'En ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, want de eerste hemel en de eerste aarde waren voorbijgegaan' (Openb. 21:1).

De vernieuwde hemel kunnen wij dus de tweede hemel noemen en de vernieuwde aarde de tweede aarde. Hier bevindt zich de gemeente van Christus, die bij de eerste opstanding en bij de verandering in een punt des tijds de totale volmaaktheid verwierf naar geest, ziel en lichaam.

Hier bevinden zich dan ook met een geestelijk lichaam, hoewel innerlijk nog niet volmaakt, na de tweede opstanding, de rechtvaardigen van het oude verbond. Van hen staat geschreven: 'Ook dezen allen, hoewel door het geloof een getuigenis aan hen gegeven is, hebben het beloofde niet verkregen, daar God iets beters met ons voor had, zodat zij niet zonder ons tot de volmaaktheid konden komen' (Hebr. 11:39,40). Deze eersten zullen de laatsten zijn.

Het is duidelijk dat de gelovigen uit het oude verbond en misschien ook diegenen in de nieuwe bedeling, die op oudtestamentische wijze onder de wet geleefd hebben, door de gemeente tot de volkomenheid gebracht zullen

worden. Zij hebben dan op de nieuwe aarde wel een volmaakt opstandingslichaam ontvangen, maar hun innerlijke mens moet nog herstellen en zij moeten nog vervuld worden met de Heilige Geest. Ook bij hen gaat dit niet automatisch, maar door middel van het eeuwige evangelie dat door de gemeente aan hen verkondigd wordt: 'De bladeren van het geboomte des levens (beeld van de gemeente) zijn tot genezing der volken' (Openb. 22:2). In het beeld is dan ook sprake van de rivier van het water des levens, namelijk van de Heilige Geest.

Wanneer alle rechtvaardigen van het oude en het nieuwe verbond deze Geest ontvangen hebben, komt het einde, zoals er staat: 'Daarna het einde' (télos, de ver werkelijkking van het plan Gods), 'wanneer Hij het koningschap aan God de Vader overdraagt' (1 Cor. 15:24). Dan is het plan Gods voltooid, 'opdat God zij alles in allen' (1 Cor. 15:28).

Velen spreken en zingen gaarne over de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem. Voor ons is echter het herstel van de tempel Gods van het grootste belang. Deze gaat vooraf aan de herbouw van Jeruzalem. In de nieuwe hemel en op de nieuwe aarde gaat het om het herstel van het ganse volk van God, om het één worden van de gelovigen van het oude en van het nieuwe verbond. Dan wordt de tempel niet meer gezien, maar zij is opgegaan in de stad Gods.

Na deze voltooiing kan gesproken worden van de derde hemel. De drie hemelen wijzen dus op de drie fasen van het plan Gods met de mens en de schepping. Paulus werd eenmaal in de geest weggevoerd tot in de derde hemel en liet werd hem vergund een blik te werpen in het herstelde hemelse paradijs, waarvan het aardse Eden een schaduw was (2 Cor. 12:1-4). Hier

zag de apostel de verwezenlijking van het uiteindelijke doel van Gods gedachte met de mens. De derde hemel is niet de derde in rangorde van plaats, maar in rangorde van tijd.

Tijdens de eerste hemel is er dus sprake van het herwinnen van het paradijs. Daarna volgt de tweede hemel waarin het paradijs totaal hersteld wordt. Alle bomen en planten komen dan tot hun recht. In het midden staat de boom des levens, beeld van Christus, omringd door het geboomte des levens, beeld van de gemeente. Wat na dit herstel volgt, is ons niet bekend. De bijbel spreekt alleen van de weg die naar dit doel leidt. 'Het is (nu) nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen; maar wij weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen' (1 Joh. 3:2).

De apostel Paulus sprak aangaande de derde hemel, dat hij daar onuitsprekelijke woorden gehoord had, die het een mens niet geoorloofd zijn, uit te spreken. Deze voltooide heerlijkheid is zo groot, dat zij ook niet in aardse beelden weer te geven is. Is het wonder dat Paulus heenwijzende naar de openbaring van het geheimenis, die hij ontvangen had, schreef: 'Daarnaar kunt gij bij het lezen u een begrip vormen van mijn inzicht in het geheimenis van Christus' (Ef. 3:3,4). Zeker is dat de apostelen zich bewust waren van de heerlijkheid der dingen, waarnaar hun evangelie de schepping voerde. Het was voor hen de grote stimulans om ondanks alle tegenstand blijmoedig verder te gaan.

Ook Petrus had iets van de heerlijkheid van deze laatste hemel gezien. Hij was immers met Johannes en Jacobus op de berg der verheerlijking geweest. Daar zag hij hoe Jezus verheerlijkt werd, hoe het aanzien van zijn gelaat

veranderde en zijn kleding stralend werd. Maar hij zag ook hoe de vertegenwoordigers van het oude verbond, Mozes en Elia, in heerlijkheid verschenen, dus deelhebbers waren van de derde hemel (Luc. 9:28-36). De discipelen zagen dit alles in een gezicht (Matth. 17:9).

Paulus putte nog veertien jaren later nieuwe kracht, toen hij zich zijn visioen herinnerde en Petrus herinnerde zijn lezers nog vlak voor zijn heengaan aan deze vreugdevolle toekomst (2 Petr. 1:15-21).

Van Jezus wordt gezegd dat hij de hemelen is doorgedaan of doorgedrongen (Hebr. 4:14). Hier is sprake van de eerste hemel of de hemelse gewesten met het Koninkrijk van God, dat van satan en het dodenrijk. Het woord hemelen wordt daar gebruikt als een tegenstelling met de aarde, waar de hogepriester niet verder kon gaan dan een zichtbaar, aards heiligdom.

Door zijn dood werd Jezus onttrokken aan de zichtbare wereld en ging Hij in de geestelijke wereld door licht en duisternis. In het Koninkrijk des Lichts bracht Hij zijn leven als offer op het hemelse altaar. In het rijk der duisternis heeft Hij satan onttroond en in het dodenrijk de sleutels van de dood in ontvangst genomen. Daarna is Hij in de zichtbare wereld 'ten hemel' gevaren ten aanschouwen van al zijn discipelen. Dit was een beeld van het feit dat Hij in de onzichtbare wereld zijn plaats op de troon van God ging innemen als eerste van de nieuwe schepping. Wat Hemzelf betreft, heeft Hij het doel bereikt en zijn gemeente zal bij de eerste opstanding de plaats op de troon van God ook bezetten. Vanuit dit machtscentrum is Jezus bezig het paradijs in de onzienlijke wereld te leggen en Hij schakelt op deze aarde zijn dienstknechten als akkerlieden in.

Aan de moordenaar, die onder de allermoeilijkste omstandigheden geloof hechtte aan Jezus en zijn Koninkrijk, beloofde de Meester: 'Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn' (Luc. 23:43). Deze man werd dus een eerste plant in de hemelse hof van Eden.

het groene gras aangestoken

Wanneer Paulus ons de dagen voorafgaande aan de komst des Heren beschrijft, noemt hij als opmerkelijk verschijnsel de openbaring van de mens der wetteloosheid, de zoon des verderfs. Hij wijst erop dat de oorzaak van de ontbinding is, dat de tegenstander zich in de tempel Gods zet om zichzelf voor God uit te geven (2 Thess. 2:4).

Er bestaat dus een totale demonisering van de mens. God heeft de mens een geest gegeven en deze begeert Hij met jaloezie, doch de duivel tracht de plaats van God bij de mens in te nemen. Hij wil in de tempel Gods zitten.

Gemeenschap met God is alleen mogelijk, wanneer de mens zich bezighoudt met geestelijke werkelijkheden en ingaat in het Koninkrijk Gods. De Heer sprak: 'Gaat in door de enge poort, want wijd is de poort en breed de weg, die tot het verderf leidt'. Men kan dus het Koninkrijk der hemelen binnenkomen door de enge of door de wijde poort. Als christen is ons verlangen het Koninkrijk Gods, de lichtzijde van het Koninkrijk der hemelen, binnen te gaan. Wij gaan door de deur, Jezus Christus, en komen op de smalle en hoge weg, die naar de top van de berg Sion voert, waar de ontmoetingsplaats is van allen, die het lam volgen waar het ook henegaat.

Wie door de wijde poort binnengaat, komt echter in de duistere zijde van de onzienlijke wereld. Hij komt dan op de weg des verderfs, waarop slechts onheil, eenzaamheid, depressie en ellende gevonden wordt. Zij die deze weg gaan, zijn geen wereldlingen die op het natuurlijke vlak blijven, maar

'geestelijke' mensen die door boze machten aangespoord en geleid worden op de verkeerde weg in de hemelse gewesten.

Alleen de zonen Gods worden door de Heilige Geest geleid en ontvangen hun inspiraties door Hem.

Enige tijd geleden ontving ik een brief van een vader, wiens zoon aan de drugs verslaafd was. Zijn lijden kwam overeen met het verdriet en de strijd van vele ouders in onze tijd. De demonen zoeken in het bijzonder contact met de jeugd, want daar vinden zij het minste verweer en de meeste openheid. Zij zoeken onder hen nu reeds de stoottroepen te vormen van het antichristelijke leger en voeren vele jonge mensen rechtstreeks door de wijde poort binnen het koninkrijk van satan.

Er is voor de oudere jeugd maar één antwoord om stand te houden en niet mee onder te gaan: bewust ingaan door de enge poort in het Koninkrijk Gods, gedoopt worden met de Heilige Geest en werken met de geestelijke gaven, waarmee men overwinningen kan behalen in de onzienlijke wereld.

In het algemeen hebben ook de christelijke jonge mensen geen verweer, want zij hebben geen kennis van het Koninkrijk der hemelen en de realiteit van de strijd tegen de boze geesten is hun niet bijgebracht. Daardoor zijn zij blind en doof en ook een gemakkelijke prooi voor de aanstormende vijand.

Wat enige jaren geleden in het Kralingse Bos gebeurde, was een voorspel van de toekomstige tijd. Duistere machten maken zich op om uit de jeugd een gemeente te selecteren, die de ware gemeente van Jezus Christus imiteert. In de toekomstige wereldkerk jaagt men niet naar de grootsheid des

levens of naar begeerte des vlezes. Haar leden zoeken in de eerste plaats geestelijke belevissen. Zij begeren geen goed betaalde betrekkingen of statussymbolen, maar hun verlangen is gericht op de geestelijke wereld. Zij trotseren koude, ongerief en regen om opgenomen te worden in die geestelijke stroom op overeenkomstige wijze als de tienduizenden op het Malieveld tijdens de wolkbreuk bleven staan om vooral de zegen niet te missen. De geestelijke eindstrijd ligt daarom niet op de aarde, maar in de hemelse gewesten. Daar zullen eenmaal in Harmagedon de heerscharen van Jezus Christus en die van de antichrist elkander ontmoeten.

Om zijn doel met de jeugd te bereiken, maakt de duivel haar eerst passief. Wanneer een geesteszieke op bed gaat liggen, wanneer hij ophoudt met gewone arbeid, stelt hij zich open voor de beïnvloeding van de boze geesten. Dit is algemeen bekend. Het ziektebeeld van zo'n patiënt verergert. Zo zien wij de zogenaamde werkschuwe jeugd van onze tijd. Zij zoeken elkander op om in ledigheid allerlei wetteloosheid te bedenken en eindigen om te zamen belevissen en ervaringen te zoeken in de geestelijke wereld. De meeslepende muziek en de softdrugs zijn geschikte middelen voor dit doel. Dan wordt de gelijkgeschakelde massa geïnspireerd. Ook hier vinden wij weer een overeenkomst met het ware christendom, tot wie Paulus zegt: 'Maar wordt vervuld met de Geest, en spreekt onder elkander in psalmen, lofzangen en geestelijke liederen'.

Het gebruik van hard drugs stimuleert tot meerdere religieuze ervaringen in de duistere sector van de hemelse gewesten. 'Het roken van hasjiesj of het trippen op LSD zijn hulpmiddelen bij het openen van 'the mind' schreef de

Haagse Post. Dan komt volgens dit blad het verbijsterende: 'Jezus is terug'. 'De mannen van de platenbusiness wetén dit. The Byrds zongen het: 'Jesus is allright' en de Trinidad Singers hebben hun succesplaat: 'Jesus Christ Superstar'. Sprak de Heer niet: 'Zij zullen komen in mijn Naam'?

Uit bedieningen en door gesprekken weten wij dat vele 'vrome' demonen zich aandienen onder de naam Jezus. Wanneer de misleide en overweldigde slachtoffers dan tot hun Jezus bidden, gaan zij niet in door de enge poort, maar krijgen contact aan de verkeerde zijde van de 'kloof. Opvallend is dat dit bidden hun niet blijmaakt, maar depressief, angstig en tenslotte bedroefd. Daarom raden wij zulke zielen aan te bidden tot Jezus met de toevoeging: die voor mij aan het kruis gestorven zijt, die leeft en nu gezeten zijt aan de rechterhand des Vaders. Temidden van de boze geesten hebben wij dan de ware Heer geïdentificeerd en wij kunnen er dan zeker van zijn dat zo'n broeder of zuster de voet gezet heeft op de smalle weg, waar leven en overvloed is.

De happening in het Kralingse Bos herinnerde aan de hof van Eden. Wat was daar een vriendelijke sfeer en wat was men lief jegens elkander, maar deze minzaamheid had niets te maken met de reddende en genezende liefde Gods, die de mens herstelt en waarin wij geworteld en gegrond willen zijn. Evenals in het paradijs kwam de duivel hier op kousevoeten binnen. Hij verlokte de jeugd ook met de woorden: 'Gij zult als God zijn'. Door geestverruimende middelen maken zij dan een trip in de hemelse gewesten, maar bij het ontwaken uit de verdoving vallen deze jonge mensen op aarde terug, vleugellam, als een aangeschoten vogel.

In dit 'onwereldse popfestijn' werd het groene gras aangestoken. De gemiddelde leeftijd was twintig jaar. In de eindtijd zal het dan ook volledig verbranden, dat wil zeggen overgegeven aan en gebruikt worden door de machten der duisternis (Openb. 8:7). Laten wij als christenen er ernst mee maken aan al deze dingen te ontkomen en verzegeld te worden met de Heilige Geest der belofte, die het mogelijk maakt onze jonge kinderen te heiligen, want wij hebben de belofte: 'Hun werd gezegd, dat zij aan het gras der aarde geen schade zouden toebrengen' (Openb. 9:4).

zalig de zachtmoedigen

De derde zaligspreking luidt: 'Zalig de zachtmoedigen, want zij zullen de aarde beërven'. Wie zijn deze categorie en welke eigenschappen vertonen ze? Bedoelt de Heer de sentimentele tranenvergieters, die steeds zo bewogen en met liefdevolle woorden over een algemene en gezamenlijke nood spreken, maar die in eigen huisgezin, kerk of kring niets goeds opbouwen? Zijn het de futloze jaknikkers, die altijd aan zichzelf twijfelen en die altijd schipperen? Wordt aan krachteloze figuren zonder enige energie en pit zo'n heerlijke toekomst beloofd? Zichzelf ten voorbeeld stellende, sprak de Heer, dat Hij zachtmoedig is. Wie Hem navolgt, vindt rust voor zijn ziel. Jezus was een bron van geestelijke kracht, wijsheid en kennis, maar tegelijkertijd liet Hij Zich volkomen door zijn hemelse Vader leiden.

Zachtmoedige mensen zijn meegaand. Zij stellen zich open voor beïnvloeding van buiten. Jezus getuigde van Zichzelf: 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, de Zoon kan niets doen van Zichzelf, of Hij moet het den Vader zien doen'. Zachtmoedige mensen worden gaarne geleid. Wie deze eigenschap mist, laat zich niet besturen. Mensen met boze geesten zijn onhandelbaar. De bijbel noemt ze in bepaalde gevallen hardnekkig en wederspanning, overeenkomende met een ongehoorzaam kind dat zich tegen zijn vader en moeder verzet. Het is vanzelfsprekend en natuurlijk dat een kind doet, wat zijn ouders gebieden. Wanneer het niet naar zijn vader of

moeder wil luisteren, die het ziet, kan het ook niet God gehoorzamen, die het niet ziet. Wanneer het echter door een boze geest geleid wordt, is het niet meer afgestemd op zijn natuurlijke verzorgers, maar op de boze, rebellerende, wetteloze geest.

De bijbel noemt wederspanning zonde der toverij. Ongezeggenheid wordt wel geen toverij genoemd, maar zij rust op hetzelfde principe, namelijk op ongehoorzaamheid tegenover God en heet daarom afgoderij.

Omdat men in het oude verbond geen kennis van het Koninkrijk der hemelen bezat en niet in staat was een kind te bevrijden, dat is de verharding weg te nemen, eindigde dit proces van kinderlijke ongehoorzaamheid soms met de dood. De weerbarstige zoon werd dan als een afgodendienaar door alle mannen van zijn stad gestenigd (Deut. 17:5 en 21:21).

Zachtmoedigen zijn vrije mensen, die niet verhard zijn door een boze geest. Jezus sprak de zachtmoedigen zalig. Ook deze zaligspreking loopt parallel met de twee voorafgaande en heeft een voorwaarde. Men ontvangt geen heil, omdat men arm van geest is, noch omdat men treurt, maar ook niet vanwege het feit dat men zachtmoedig, dus meegaand is. De Heer bedoelt echter dat Hij door zijn prediking aangaande het Koninkrijk der hemelen voor allen een weg tot ontkoming heeft.

De zachtmoedigen, die zalig gesproken worden, stellen zich open voor de Geest van God. Jezus leidde zijn discipelen tijdens zijn leven op aarde in het rechte spoor. Hij waakte over hen en bewaarde hen. Na zijn heengaan beloofde Hij de Heilige Geest te zenden, opdat Hij allen, die deze Geest

ontvangen zouden, aan waterbronnen des levens zou voeren. Door deze Geest wordt waarheid, wat de psalmist dichtte: 'Hij zal leiden 't zacht gemoed in het effen recht des Heren'.

De tegenstelling van zachtmoedig is hardnekkig of wederspanning. Stéfanus sprak tot de leidslieden: 'Hardnekkigen en onbesnedenen van hart en oren, gij verzet u altijd tegen (de leiding van) de Heilige Geest'. Deze Joden hadden een wederstrevende macht in zich, de geest van satan of van de tegenstander. Jezus getuigde van hen: 'Gij hebt de duivel tot vader'. Om deze reden konden ze niet gehoorzamen, dat wil zeggen horen en doen wat God gebod.

Mozes was een zeer zachtmoedig mens en de Heer kon hem leiden. Toen Hij zijn zachtmoedigheid een ogenblik verloor, stelde hij zich op één lijn met het hardnekkige volk en daarom kwam hij niet in het beloofde land, beeld van het Koninkrijk der hemelen.

Abraham was zachtmoedig; daarom kon God hem uit zijn land en uit zijn maagschap naar een onbekend land leiden. Gods Geest leidde hem bovendien naar de innerlijke mens naar een beter, dat is een hemels vaderland.

De apostel Petrus vermaande de vrouwen om door een stille en zachtmoedige geest hun ongelovige mannen te winnen. Zij konden dit niet doen door het dragen van sieraden of het maken van haarvlechten, maar wel door meegaande te zijn. Een vrouw kan haar man niet winnen, indien zij een geest van verzet en opstandigheid heeft. De Heilige Geest leidt nooit door

geweld en daarom kunnen alleen zachtmoedige mensen voor het Koninkrijk Gods in aanmerking komen, 'die zich door zijn hand (zijn Geest) laten leiden'.

De Heilige Geest wil met de geest van de mens in harmonie samenwerken. Hij wil niet weerstaan worden, want dan gaat hij bedroefd heen.

Tot de Galaten wordt gezegd: 'Broeders, zelfs indien iemand op een overtreding betrapt wordt, helpt gij, die geestelijk zijt, hem terecht in een geest van zachtmoedigheid'. Geestelijke mensen worden geleid door de Heilige Geest en deze brengt de mens niet tot geweld, tieren, razen en schelden. De Heilige Geest kan alleen werken met mensen, die 'leidzaam' zijn, wat natuurlijk het 'lijdzaam' zijn niet uitsluit.

Zachtmoedigen zijn voor het woord van God als een open voor en niet als bevroren grond: 'Neemt met zachtmoedigheid het in u geplante woord aan', want harde grond is niet ontvankelijk.

Het was een schok voor de Joden, toen zij vernamen dat alleen zachtmoedigen het aardrijk zouden beërven. Zij verwachtten immers de oplossing van hun politiek probleem door een militaire zege en niet door de leiding van de Heilige Geest. Zij meenden dat het bezit van de aarde of zoals ook vertaald kan worden 'van het land' afhing van uitwendig machts- en krachtsvertoon. Maar de wereldbeërvers, die zelfs over het ganse universum zullen regeren, zijn niet de agressieven, maar de zachtmoedigen. 'Of weet gij niet, dat de heiligen de wereld zullen oordelen?'

Slechts mensen als de zachtmoedige Mozes kan God gebruiken, want zij zijn in staat de volkeren te leiden en te regeren in gehoorzaamheid aan Hem. Het zaad van Abraham is 'erfgenaam der wereld', dat is Christus en die in Christus zijn.

In het Nieuwe Testament staat het woordje 'erven' bijna altijd in verband met geestelijke zegeningen, met een hemelse erfenis, met het eeuwige leven en met de beloften. Hier is sprake van de aarde, want God recruteert uit de zachtmoedigen hen, die 'alles beërven'. Tot nu toe beheerst de overste dezer wereld de aarde met geweld, hardheid, dwang en onderdrukking. In de volheid des tijds worden de 'koningen der aarde' openbaar, die met hun 'Overste' regeren. Zij zijn geschikt, omdat Gods Geest hen leidt en zij daarom de wil des Vaders doen.

erfenis en erfgenaam

Het is in het geestelijke leven als in de natuurlijke wereld. Wie tarwe zaait, oogst tarwe. Wie het zaad van onkruid uitstrooit, zal van zijn akker niets dan onkruid kunnen verzamelen. Wie aardappels in de grond poot, zal uiteraard alleen maar aardappels kunnen oogsten.

Wie op de akker Gods, de gemeente, predikt dat men allemaal zondaar is, verdoemelijk voor God en tot niets goeds bekwaam, zal een gemeente van zondaren krijgen, die tot de dood geketend zijn aan de duivel. Wie spreekt over rechtvaardigheid, verlossing, vrijheid, overwinning, heiligheid, priesterschap en koningschap, zal een gemeente zien ontstaan, die gevoed door het levend Woord van God naar volmaaktheid streeft. Daar vindt men overwinning, kracht en gemeenschap met God. Wat in de akker gebracht wordt, komt eruit.

De apostel spreekt tot ons over een erfenis, die in de hemelen weggelegd is. Wij denken en spreken gaarne over deze erfenis, omdat wij er rijk door worden. Wij kunnen dit doen, omdat wij verzegeld zijn met de Heilige Geest der belofte, die een onderpand is van onze erfenis. Dit is nog niet eens het enige. Bovendien hebben wij als onderpand een Naam geërfd, die boven alle naam is. Het is de Naam van Jezus. In zijn Naam hebben wij macht ontvangen om duivelen uit te werpen. Wat wij in die Naam begeren, zullen wij ontvangen. Laten wij ons in deze rijkdom verblijden.

De bijbel zegt dat wij erfgenamen van God zijn en mede erfgenamen van Jezus Christus. Wij worden zijn broeders genoemd! Wij zijn zaad van Abraham en naar de beloften erfgenamen. Wij zijn zonen Gods. Zijn dit nu allemaal uitdrukkingen die voor ons slechts blijde kreten en klanken zijn zonder enige intrinsieke waar- de? Neen, maar wij zullen geestelijke mensen moeten zijn om deze dingen te ver- staan. Onze erfenis is zeer reëel en zelfs eeuwig. De zonen Gods hebben deel aan de goddelijke natuur. Dit is de eerste toewijzing van hun erfenis. Als vrucht van de Geest krijgen zij deel aan al de eigenschappen Gods. Van Christus wordt gezegd dat Hij het Gode gelijk zijn geen roof behoefde te achten. In Hem was al de volheid Gods. Welnu, Johannes zegt dat wij Hem gelijk zullen wezen. Daarom ontvangen wij de kennis en de wijsheid die in Jezus Christus is en al de geestelijke gaven, die ook Hij bezat.

Als vrucht des Geestes zullen zich ook goddelijke eigenschappen als liefde, barmhartigheid, goedertierenheid en blijdschap in ons manifesteren. Er staat niet dat de erfenis in het hiernamaals gelegen is, maar in de hemelse gewesten of de onzichtbare wereld. Wij behoeven niet eerst te sterven om deze rijkdom te kunnen overzien, maar nu reeds heeft Hij ons mede een plaats gegeven in de hemelse gewesten. Daarom willen wij ook nu reeds leven uit de rijkdom van onze erfenis.

De profeet Jesaja sprak over een tweede aspect van de erfenis. 'Elk wapen dat tegen u gesmeed wordt, zal niets utrichten, en elke tong die zich in het gericht tegen u keert, zult gij in het ongelijk stellen. Dit is het erfdeel van de knechten des Heren' (54:17). Nu reeds zijn wij geroepen om te heersen over

onze vijanden en de buit te verdelen. Wij kennen onze macht en de liefde van de hemelse Vader jegens ons. 'Want niet aan engelen heeft Hij de toekomstige wereld, waarvan wij spreken, onderworpen. Maar, iemand heeft ergens betuigd, zeggende: Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt.'

Zoals wij iedere dag in het geloof naar het beeld Gods toegroeien, zo richten wij ons ook naar de heerschappij op de troon Gods. Daar zullen wij mederegeerders zijn en gesteld zijn en gesteld worden over al de werken van Gods hand. Als onderpand hebben wij de zekerheid dat de gehele legermacht van de vijand ons nu reeds onderworpen is. Wij hebben een roede ontvangen om de boze machten te tuchtigen. Wij zijn begonnen om onze erfenis in bezit te nemen ten einde later met de Vader te regeren over de gehele kosmos tot in de eeuwen der eeuwen.

Is het wonder dat de duivel een haat heeft tegen de openbaring van de zonen Gods en hun werken? Dat het nog altijd klinkt: 'Laat ons de erfgenaam doden!'

Daarom ondervindt deze overwinningsboodschap zo'n diepe afkeer bij hen, die geen inzicht hebben in het plan Gods.

Wanneer een auto op de racebaan de krachtproef moet afleggen, mag er geen rammeltje inzitten. Welnu, de Geest van God is bezig uit ons alle defecten weg te nemen. Zo maakt Hij ons gereed om wezensgelijk voor eeuwig met God op de troon te zitten. Wij hebben daartoe het eeuwige leven ontvangen. Dit altijd durende leven is tegelijkertijd kwaliteitsleven. Het is een overweldigende rijkdom der genade.

Wat verlangt u te bezitten? Wilt u alles ten achter stellen om deze erfenis te verwerven? Paulus sprak dat hij daarvoor alles schade en drek geacht had. Hij kende maar één enkel doel en jaagde daarnaar met de inzet van zijn leven.

U zult de keuze moeten doen. Want ook de duivel heeft een erfenis uit te delen. Eenmaal toonde hij Jezus al de koninkrijken der wereld en sprak: 'Dit alles zal ik U geven, indien Gij U nederwerpt en mij aanbidt'. Hij bood de tijdelijke en zichtbare dingen aan. 'De begeerte des vlezes, de begeerte der ogen en een hovaardig leven is niet uit de Vader, maar uit de wereld. En de wereld gaat voorbij!'

Het hoogtepunt in het bestaan van een rups ligt in haar metamorfose, waarbij zij van larve tot vlinder wordt. Zo is niet het natuurlijke leven voor de christen het belangrijkste, maar de vernieuwing tot geestelijk mens. Hij ziet uit naar het onvergankelijke leven. Zijn hoop is erop gericht om het onverderfelijke en onbezoedelde erfgoed in de hemelse gewesten in bezit te nemen, 'wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen, al wat God bereid heeft voor degenen en die Hem liefhebben' (1 Cor. 2:9).

U moet kiezen tussen een onvergankelijke, onbevleete en onverwelkelijke erfenis en een vergankelijke, bevleete en verwelkelijke erfenis. Het eerste gaat gepaard met eeuwig leven, de laatste voert in de dood. Wij voor ons hebben de beslissing genomen. Wij leggen de hand op de hemelse erfenis en wat het tijdelijke en zienlijke betreft: op aarde zorgt de hemelse Vader en Hij weet wat wij nodig hebben.

ontwaak, gij die slaapt

De apostel citeerde in Efeziërs 5:14 het oud-christelijk lied: 'Ontwaak, gij die slaapt, en sta op uit de doden, en Christus zal over u lichten' niet alleen voor onbekeerde heidenen. Hij richtte zich ook tot de christenen, die vroeger in duisternis leefden, maar die Jezus aangenomen hadden en waarvan er te Eféze verschillende onder zijn handen de doop met de Heilige Geest ontvangen hadden.

Op deze wijze komt zijn oproep tot de volle-evangeliechristenen in onze tijd, temeer omdat 'de dagen kwaad zijn' en het vuur van een demonische wereldbrand steeds feller oplaait.

Wij brengen in herinnering wat Johannes op Patmos later aan deze begenadigde gemeente van Efeze schrijven moest: 'Gedenk dan, van welke hoogte gij gevallen zijt en bekeer u'. Het ging hier niet om haar positie op aarde, maar over haar situatie in de hemelse gewesten.

De eens zo vurige en met Gods Geest vervulde christenen waren vervreemd van het hemelse burgerschap. Zij hadden daar geen bewuste wandel meer en hun strijd aldaar hadden zij gestaakt. Zij waren in een geestelijke slaap gevallen. Evenals voor de gemeente te Sardes gold ook voor hen, dat zij de naam hadden dat zij leefden, maar zij waren dood. Hun activiteiten op aarde waren nog veelvuldig, maar hun werkzaamheden in de hemelse gewesten waren lamgelegd. Hun ijver in de zichtbare wereld mocht misschien de buitenstaander nog imponeren, maar voor God waren hun inspanningen

waardeloos. Evenals de tien maagden uit de gelijkenis waren zij in slaap gevallen. Hun geestelijke zintuigen functioneerden niet meer. 'Wie is er blind dan mijn knecht en doof als de bode, die Ik zend? Wie is er blind als de volmaakte en blind als de knecht des Heren?' (Jes. 42:19). Omdat zij geen kennis meer van de geestelijke wereld hadden, dreigden zij een prooi van de onzienlijke vijand te worden en zo verloren te gaan. Zij bezaten geen onderscheiding van geesten en zij hoorden de stem van God niet meer.

Bijna twintig eeuwen lang zijn de hemelse gewesten terra incognita (onbekend land) gebleven. Niettegenstaande alles wat Jezus ervan in zijn Woord geopenbaard heeft, waardoor Hij zijn discipelen de sleutels van het Koninkrijk der hemelen gaf, zijn zij onontdekt en onbekend land. 'Daarom heet het: Ontwaak, gij die slaapt'.

Mag slapen in de natuurlijke wereld een gezonde noodzakelijkheid zijn en slapeloosheid een irriterend euvel, in de geestelijke wereld is een geest van diepe slaap dodelijk. Daar moet men onafgebroken wakker en waakzaam zijn. Daar betekent slapen: zich in de duisternis bevinden, onbewust van het dreigend gevaar, 'want die slapen, slapen des nachts'.

Door onze wedergeboorte zijn wij met Christus opgewekt tot een nieuw leven en hebben wij in Hem een plaats gekregen in de hemelse gewesten. Hoe gedragen wij ons daar? Wat voeren wij daar nu eigenlijk uit? De mond der waarheid sprak: 'Allen werden sluimerig en vielen in slaap'. Daarom: word wakker, doe de ogen open, sta op tot een bewust leven in de geestelijke wereld.

De Heer roept u niet tot demonstraties in de zichtbare wereld, maar tot een wandel en strijd in de hemelse gewesten. Ga daar op uw voeten staan, omgord met de waarheid, bekleed met het pantser der gerechtigheid en het schild des geloofs in uw hand. Neem de helm des heils en het zwaard des Geestes. Misschien bent u als christen in de zienlijke wereld kernegezond. Dat is een grote zegen, maar hoe staat u er geestelijk voor? Leeft u in het Koninkrijk der hemelen met gesloten ogen, gesloten oren en werkeloos? Word dan wakker en sta op uit de doden. Maak u los van de duisternis en leef.

Na de doop in de Heilige Geest moeten de geestelijke gaven in u werkzaam worden, opdat de levenskrachten van het lichaam des Heren in u zich kunnen openbaren. Kinderen des lichts mogen niet slapen. Voor hen geldt: 'Wij behoren niet aan de nacht of duisternis toe; laten wij dan ook niet slapen gelijk de anderen (de wijze en dwaze maagden), doch wakker en nuchter zijn' (1 Thess. 5:6). Want 'hetzij wij waken, hetzij wij slapen' in de natuurlijke wereld, in de geestelijke wereld zullen wij altijd paraat moeten zijn.

Wie nuchter is, houdt rekening met de aardse en hemelse werkelijkheden. Het volle evangelie beweegt zich in die twee sferen. Velen zeggen: 'Ik ben van nature erg nuchter' en bedoelen daarmee, dat zij met de beide voeten vast op de aarde staan en alleen rekening houden met het zintuiglijk waarneembare. Zij kennen echter geen wandel in de hemel, een bewust leven in de wereld der geesten.

Petrus schreef: 'Het einde aller dingen is nabij gekomen. Komt dus tot bezinning en wordt nuchter, opdat gij kunt bidden'. Wij weten niet wat u onder bidden verstaat. Dit is echter geen aardse bezigheid, geen omhaal van woorden, geen ernst of uiterlijke devotie, maar een bezig zijn in de hemelse gewesten. Wie werkelijk nuchter is, hoort en ziet ook wat in de onzienlijke wereld is. Hij ziet daar Jezus, met eer en heerlijkheid gekroond en de heilige engelen als trouwe wachters, maar ook de onreine demonen.

Petrus sprak ook: 'Wordt nuchter en waakzaam (wakker). Uw tegenpartij (uw enige vijand), de duivel, gaat rond als een brullende leeuw, zoekende wie hij zal verslinden. Wederstaat hem, vast in het geloof. Geloven is een functie van de menselijke geest en daarom moet deze geest ontwaken om tot actie te komen.

Sta op en luister naar de hemels gerichte boodschap van uw Meester. Hij zei, dat de doden zijn stem zouden horen en wie haar hoorden, zouden leven. Bij zulk een geestelijke verrijzenis wordt men werkzaam in de geestelijke wereld. Ontwaak om de geestelijke zegeningen in de hemelse gewesten (de erfenis) in bezit te nemen en om te strijden, niet alleen voor uzelf, maar om ook voor anderen op de bres te kunnen staan, want er staat: 'Wees wakker en versterk het overige, dat dreigde te sterven'.

Neem het in de geestelijke wereld op voor uw kind, uw man, uw vrouw en het lid van uw gemeente dat in nood is. De Heer wil dat u ze heiligt, dat wil zeggen afzondert en losmaakt van de boze.

Ontwaak, want anders leeft u in het duister en de duivelen lachen om zo'n blinde Simson. Wie de ogen gesloten heeft, is niet in staat het licht van Christus te zien, dat iedere mens verlicht. Hij verkeert in het duister en het is rondom hem nacht. Hij merkt daarom niet wat de boze machten heimelijk of in het verborgene verrichten. Hij is niet in staat ze te ontmaskeren of ten toon te stellen. Laat dan Christus over u lichten. Door de Heilige Geest schenkt Hij verlichte ogen uws verstands en rust Hij u toe met geestelijke gaven en krachten.

Wie slaapt, is onbewust van de dingen die gaan gebeuren. Jezus waarschuwt: 'Indien gij niet wakker wordt, zal Ik komen als een dief. Wie wakker is, behoort echter de dag toe, zodat de dief hem niet kan overvallen.'

Broeders, weest in de onzienlijke wereld niet langer als een dode, maar neemt uw plaats in als koningen en priesters van de levende God, werkende zolang het nog dag is. Jezus sprak: 'Wat Ik u zeg, zeg Ik allen: Waakt!'